

Jakso 7: Lelulaatikko Tellu pelkää pattereita

Olli: Tämä on Vain ulkoiseen käyttöön. Tukesin podcast, jossa esineet kertovat, mitä todella tapahtuu kaappien hyllyillä ja varastojen perukoilla. Tässä podcastissa vastataan kysymyksiin, joita et ole koskaan ymmärtänyt edes kysyä näiltä arkisilta tavaroilta. Minä olen toimittaja Olli Sulopuisto. Tässä jaksossa haastattelen lelulaatikkoa.

[tunnusmusiikkia]

Olli: Täällähän sitä nytten taas sitten ollaan, juttukeikalla. Tällä kertaa Perniön perheen leikkihuoneessa. Täällä vähän pitää katsoa, mihin jalkansa laittaa, nimittäin aika paljon on jäänyt leluja lattialle. Ehkä on jäänyt vähän siivoukset tekemättä. Mutta mä tulin tänne, koska täällä on todellinen alan asiantuntija, eli lelulaatikko Tellu. Jolla on siis poikkeuksellisen paljon kokemusta tästä aihepiiristä. On nimittäin huolehtinut saman perheen leluista jo useamman sukupolven ajan. Että mites Tellu, mahtuuko nämä tällaiset uudet modernit lelut vanhaan laatikkoon?

Tellu: Anteeksi, mitä sä kysyt?

Olli: Niin, että mahtuuko uudet lelut vanhaan laatikkoon?

Tellu: Eikö ne nyt mahdu vai?

Olli: Sori, onko sulla joku homma siinä kesken, tai mikä tämä...?

Tellu: Ei, ei. Kun mulla on vaikea vaan keskittyä, kun noi lelut on tuolla lattialla. Mä vaan katson niitä koko ajan, ettei ne katoa.

Olli: Miksi sun pitää keskittyä leluihin?

Tellu: No kun ne on tuolla lattialla kaikki. Kun se Tepi ei ehtinyt, eikä jaksanut kerätä niitä pois. Se sai vaan raivarin, se huusi, ja kuolasi. Kunnes se nukahti tuohon tempupatjan päälle.

Olli: Okei, niin Tepi on sitten se taaperoikäinen täällä?

Tellu: Tepi on perheen isä. Täällä asuu Tepi ja hänen kaksi lasta, Teemu ja Taiski. Teemu on jo vähän isompi, ehkä semmoinen 10-vuotias. Ja sitten on Taiski, joka raatelee leluja ihan kuin joku nälkäinen susi.

Olli: Okei. Niin että täällä on Tellu, Tepi, Teemu, Taiski.

Tellu: Töttöröö [naurua].

Olli: Ahaa. No toi raatelu. Se on ihan hyvä itse asiassa aasinsilta aiheeseen. Koska mua kiinnostaa erityisesti leluturvallisuus. Ja sullahan nyt on pitkä perspektiivi, aika ainutlaatuisenkin jo, että nähnyt tässä lelujen kehityksen muutoksen vuosikymmenten mittaan. Niin, että me vähän paremmin ymmärrettäis tätä, niin minkälainen sun tausta on?

Tellu: No siis mähän oon entinen lamppulaatikko.

Olli: Okei.

Tellu: Joo, että mä en ole alun perin lelulaatikko ollenkaan. Niin alanvaihtaja periaatteessa. Mutta osaan minä enemmänkin täällä. Kaitsennan varastoinnin ja logistiikan puolella. Ja nimi on tosissaan Tellu.

Olli: Joo, kyllä. Onko miten sitten, lelut on varmaan ehtinyt tässä muuttua aika paljon sun uran aikana?

Tellu: No joo. Kun mä aloittelin hommia, niin oli tosi paljon kaikkea. Lähinnä pehmoleluja ja semmoisia. Että ennen lelut oli pehmoisia, ja samoin oli leikkijät. Oli aika tasapeli. Ja aika vähän patterijuttuja oli ennen. Mutta mä muistan myös semmoisen homman, että kun Tepi oli pieni, niin sillä oli semmoinen patterirobotti.

Olli: Joo.

Tellu: Ja sitten kerran Tepi tunki siis nappipatterin nenään. Sitten se huusi ja kuolasi ihan valtavasti.

Olli: Okei. Tuommoiset patterileikit, nehän kuulostaa aika vaarallisilta.

Tellu: No siis, joo. Mä pelkään siis pattereita. Siinä voi käydä niin huonosti. Että jos se lapsi saa sen patterin irti ja nielee sen, että jos se menee sinne ruoansulatukseen, niin siinä voi käydä siis tosi huonosti. Nytkin mä lähinnä tuijotan tota vanhaa teträstä. Että se saatais pois tuolta lattialta, ja takaisin tänne koppaan, mun luo säilöön. Että heti kun varsinainen leikki loppuu ja mielenkiinto lakkaa, niin se patteri on siis vaarassa kulkeutua nenään tai kurkkuun.

Olli: Kyllä.

Tellu: Ja sitten tämän tetricsen paristoluukku ei ole edes ruuveilla kiinni, vaikka pitäisi olla minusta.

Olli: No siis, mähän tästä saan sen nostettua.

Tellu: Huh, kiitos.

Olli: Ei kestä.

Tellu: Nyt helpottaa, ei tarvi sitä enää mieltä. Mä oon aina sanonut, että isoja lasten leluja ei saisi jättää pienten lasten käsiteltäväksi.

Olli: Okei. Onko sulla joku ihan ohje tästä?

Tellu: No siis on sen verran joo, että kun isommat pystyy edes vähän tajuamaan, että mikä on ruokaa ja mikä ei ole ruokaa. Mutta tälle meidän Taiskille kaikki on ruokaa. Ja sitten sillä on erikseen vielä tämmöisiä lasten ruokaleluja. Niin sen silmissä ihan joka lelu on ruokaa. Että joskus sillä on puinen porkkana, ja joskus Teemun taskulamppu sitten suussa.

Olli: Niin siis leluissahan on jotkut semmoiset ikäraajat, ikäsuositukset. Noudatetaanko täällä niitä sitten?

Tellu: No siis, täällä on kaikki lelut ihan samassa paikassa. Että miten sä sitten erotat, että millä saa leikkiä ja millä ei, kun oot just oppinut kaivamaan vasta nenää.

Olli: Niin se on tietysti syvälle porautuva kysymys.

Tellu: Joo. Ja siis tässä kohtaahan me lelulaatikot tullaan käyttöön, että tänne vaan kaikki lelut, jos niillä ei leikitä.

Olli: Okei. No miten sitten nämä eri ikäisille suunnitellut ja suunnatut lelut, niin minkälaisia eroja niissä on?

Tellu: No, katso vaikka tota puuvasaraa. Niin pystyisit sä niellä sen?

Olli: Mä en usko.

Tellu: No niin, ei kato alle 3-vuotiaskaan usko. Ja siksi se yrittääkin niellä sitä joka päivä. Että jos jotain hyvää, niin tuommoisista pienille tarkoitetuista ei lähde paloja irti ollenkaan. Että vaikka ne saakin osakseen aika lailla samanlaista kohtelua kuin koiran purulua, jota vielä hakattaisiin, niin niistä ei kuitenkaan lähde paloja.

Olli: Niin. Siis vanhoissa leluissahan voi olla ftalaatteja. Semmoista, mitä käytetään muovin pehmentämiseen. Että siitä on siis kymmenkunta vuotta, kun on rajoitettu niiden käyttöä. Niin mites sulla täällä, että onko sulla täällä ftalaatteja?

Tellu: Ai, salaatti?

Olli: Ei, siis ftalaatti on sana. Fta-laati. Siis se on kemikaali, mikä ei ole suuressa määrin varsinkaan hyväksi lapselle. No, ei se ole kyllä aikuisellekaan hyväksi, koska itse asiassa mä kuulin, että jotkut niistä on jopa luokiteltu lisääntymiskyvylle vaarallisiksi.

Tellu: Ai siis ettei tule enää lapsia?

Olli: Niin ei tulisi lapsia. Ei olisi leikkiäkään tietysti enää sen jälkeen.

Tellu: Milloin elämästä on tullut semmoista?

Olli: Ai mitä sä meinaat?

Tellu: No että lelutkin on vaarallisia. Tai siis, no niin. No itse asiassa, nyt kun mä muistelen, niin Tepi kyllä heitti semmoisen vanhan nukun pois. Joskus vuosia sitten siis. Sen nukun nimi oli Myrkky-Pirkko.

Olli: Myrkky-Pirkko.

Tellu: Niin, olisiko se ollut joku tämmöinen juttu sitten. Se oli semmoinen pehmoinen muovinukke.

Olli: Kyllähän se tietysti nimestä voisi arvella, että siinä olisi jotain semmoista. Tuota nyt, sori, tai en voinut olla näkemättä, että sulla on tuolla laatikon pohjassa tuommainen aika vanhan kämäsen näköinen kännykkä. Ja siinä on siis hampaanjälkiä kanssa.

Tellu: Se on kauhea asia.

Olli: Kauhea, huono puhelin?

Tellu: Ihan kauhea.

Olli: Mikä siinä on kauheeta?

Tellu: Se on niin ruma. Ja sitten siellä on se akku. Se ei ole lelu kato.

Olli: Ei.

Tellu: Ei, se ei ole. Mutta mä olen saanut sen itse aika hyvin tuonne nurkkaan.

Olli: Mites sä oot sen hoitanut?

Tellu: No siis, mä osaan tälle heristää itseäni, kato. Tällä lailla. Mä voin liikuttaa, tuonne nurkkaan.

Olli: Oho. Sehän liikkuu, joo. Kaikennäköinen liikkuu.

Tellu: Hei, mäpä heristan ton patteritetriksenkin sinne. Odota vähän. [heristysääniä] Jes. Siis lisäksi hei, katso tota puhelinta. Siitä on järsitty paloja. Se näyttää aika terävältä.

Olli: No onhan se. Siitähän voisi tulla haava melkein, kun tuohon...

Tellu: Niin.

Olli: Millainen olo sulle tulee, että kun leluja rikotaan? Että sun koko homma on siinä, että kaikki pysyy järjestyksessä, kunnossa, turvallisena. Sitten tänne tulee tuommoista keskenkasvuista ja pistää ihan säleiksi, päreiksi.

Tellu: Siis mä en pidä siitä. Mä sanoin suoraan, että se on aika kauheaa. Monella tapaa. Että rehellisesti sanottuna se tuntuu siltä, että mäkin meen ihan rikki. Ja siis etenkin mua pelottaa se, että kun Taiski leikkii joskus Teemun dronella. Semmoisella pikkuhelikopterilla. Niin kerran, siitä irtosi propelli, ja sitten se jäi jumiin sen Taiskin hampaiden väliin. Ja sitten se meteli, voit kuvitella, että se oli kuin urkufestivaaleilla.

Olli: Aivan. No mitä siinä voi sitten enää tehdä?

Tellu: No eipä siinä mitään voi tehdä, kun katsoo vaan sitä murhenäytelmää. Ja joskus leluja katoaa, Teemu vie niitä jonnekin. Ja sitten kun se palaa, niin se haisee savulta ja ruudilta. Joo, leluja ei näy sen jälkeen enää koskaan.

Olli: Aivan. Ruudinsavu vaan lelun tilalle tullut.

Tellu: Joo, kyllä se aina kirpaisee. En mä tiedä. Mutta tämmöistä tämä on tämä mun työ. Ja se on luopumista ja tutustumistakin. Että uusia leluja tulee myös vähän väliä.

Olli: Aivan. No, nyt mulla alkaa vähän tässä aika loppumaan. Mutta miten vielä tästä teemasta, siis lelujen turvallisuus. Että onko sulla siitä joku semmoinen hyvä tiivistelmä?

Tellu: On, on. Se on turvallista silloin, kun aikuinen katsoo siinä, että valvoo, että millä se lapsi leikkii. Ja että se voi leikkiä semmoisilla leluilla, mitkä on sen ikäisille lapsille tarkoitettu. Ja myös, että miten se lapsi leikkii sitten niillä leluilla.

Olli: Niin just. Mä huomaan, että sulla on nyt vähän nämä lattialla paikallaanpysyvät lelut tässä jotenkin kilpailee huomiosta, niin mä jätän sut keskittymään siihen hommaan. Ja kiitoksia haastattelusta sitten vaan.

Tellu: Joo, moi moi.

[tunnusmusiikkia]

Olli: Kiitos, että kuuntelit Vain ulkoiseen käyttöön -podcastin. Ja pysy mukana, sillä seuraavassa jaksossa olemme aivan toisissa maailmoissa. Tämän podcastin on Tukesille tuottanut jaksomedia.

[tunnusmusiikkia]